

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi D. P.

o wznowienie postępowania zakończony wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 września 2011 r.,

wydanego w sprawie z powództwa D. P.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w Ł.

oraz Sądowi Rejonowemu w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 czerwca 2013 r.,

zażalenia powoda (skarżącego)

na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 28 grudnia 2012 r.,

1) oddala zażalenie;

2) zasądza na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa od D. P. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego;

3) przyznaje adwokatowi E. W. ze Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnego wynagrodzenie w kwocie 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie powodowi nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny oddalił na podstawie art. 168 § 1 k.p.c. wniosek skarżącego o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania oraz w oparciu o art. 410 § 1 k.p.c. odrzucił skargę uznając, że została wniesiona po upływie terminu określonego w art. 407 § 1 k.p.c., a nadto nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia wskazanej w art. 403 § 2 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący, wnosząc o jego uchylenie, zarzucił nieważność postępowania z powodu pozbawienia możliwości obrony jego praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) oraz naruszenie art. 168 § 1 k.p.c. i art. 410 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu nieważności postępowania uzasadnionego brakiem możliwości osobistego wykonania przez skarżącego wezwania do uzupełnienia braków formalnych skargi wobec doręczenia wezwania pełnomocnikowi z urzędu, który zrezygnował z prowadzenia sprawy i nie wyznaczenia nowego pełnomocnika w terminie zakreślonym do uzupełnienia braku. Zgodnie z art. 94 k.p.c., stosowanym odpowiednio do pełnomocnika działającego z urzędu z mocy art. 95 k.p.c., pełnomocnik po wypowiedzeniu pełnomocnictwa jest zobowiązany działać za stronę jeszcze przez dwa tygodnie chyba, że mocodawca zwolni go od tego obowiązku. Termin dwutygodniowy jest liczony od daty zwolnienia od obowiązku zastępowania strony, natomiast w świetle powyższych przepisów data wniosku pełnomocnika o zwolnienie pozostaje bez znaczenia dla oceny czasu trwania obowiązku zastępowania strony. Pełnomocnik z urzędu zwrócił się o zwolnienie od obowiązku zastępowania skarżącego pismem z dnia 20 sierpnia 2012 r., wezwanie do uzupełnienia braków zostało mu doręczone dniu 31 sierpnia 2012 r., a zwolniony został w dniu 14 września 2012 r. i w tym samym dniu został wyznaczony nowy pełnomocnik z urzędu. Skarżący nie zwolnił go z obowiązku zastępowania skoro podaje, że o wniosku pełnomocnika dowiedział się w dniu 19 września 2012 r. W konsekwencji skarżący był reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu w okresie zakreślonym do usunięcia braków formalnych skargi, a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że został, wskutek naruszenia przez sąd przepisów prawa procesowego, pozbawiony możliwości obrony swych praw.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 168 § 1 k.p.c. wskazać należy, że warunkiem kontroli niezaskarżalnego zażaleniem postanowienia (art. 380 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c.) jest zamieszczenie w środku zaskarżenia stosownego wniosku, przy czym w wypadku wniesienia zażalenia przez profesjonalnego pełnomocnika wniosek powinien być jednoznacznie sformułowany. Skarżący takiego wniosku w zażaleniu nie zawarł. Gdyby jednak uznać, że wobec skierowania zarzutu również przeciwko rozstrzygnięciu w zakresie wniosku o przywrócenie terminu, zażalenie zawiera *implicite* wniosek o dokonanie kontroli w tym zakresie, to brak jest podstaw do zakwestionowania stanowiska Sądu drugiej instancji. Skarżący był reprezentowany przez pełnomocnika, a nie zostało wykazane, by uchybienie terminowi nastąpiło z przyczyn przez pełnomocnika niezawinionych.

W świetle art. 403 § 2 k.p.c. nowymi okolicznościami faktycznymi lub środkami dowodowymi, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy są takie fakty i dowody, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. "Wykrycie", o którym mowa w art. 403 § 2 k.p.c., odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nieznanych stronie i dla niej niedostępnych. (por. postanowienie z dnia 26 października 2011 r., III CZ 57/11, niepubl., oraz postanowienie z dnia 25 maja 2011 r., II CZ 20/11, niepubl., i powołane w nim postanowienia). W rezultacie możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 *in fine* k.p.c. jest uzależniona od łącznego zaistnienia trzech przesłanek, po pierwsze - wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku nowych faktów, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane, po drugie - możliwości ich wpływu na wynik sprawy oraz po trzecie - niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu. Wskazana jako podstawa skargi nowa okoliczność w postaci uzyskania wiedzy o nieznaney dotąd skarżącemu interpretacji przepisów prawa, nie może być zakwalifikowana już *prima facie* jako okoliczność faktyczna stanowiąca element podstawy faktycznej roszczenia i podlegająca wykazaniu przy pomocy środków dowodowych (art. 227 k.p.c.).

Nie może być bowiem przedmiotem dowodu treść przepisów powszechnie obowiązujących ani ich interpretacja, bądź też sposób kwalifikowania stanu

faktycznego z punktu widzenia przepisów prawnych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2004 r., I PZ 21/04, niepubl.). Wbrew twierdzeniu skarżącego Sąd drugiej instancji nie badał, czy podstawy wznowienia rzeczywiście istnieją, a badał jedynie, czy skarga jest oparta na ustawowej przyczynie wznowienia. Samo sformułowanie podstawy skargi w sposób odpowiadający podstawie określonej w art. 403 § 1 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego uzasadnienia wynika, że wskazana podstawa nie zachodzi.

Wobec bezzasadności podniesionych zarzutów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., o kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygając na rzecz uczestnika na podstawie art. 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c. w zw. § 6 pkt 7 w zw. z § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348) i w zakresie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi na podstawie § 2 ust. 3, § 6 pkt 7 w zw. z § 13 ust. 2 pkt 2 i § 19 tego rozporządzenia.